

Шепотун

Про книгу

Тихе провінційне містечко сколихнула моторозна звістка. Жахіття двадцятирічної давнини повернулося. Невловимий маніяк-імітатор викрадає і вбиває малих хлопчиків. Із вуст у вуста діти переказують вірш-жахастик про Шепотуна, від якого кров холоне в жилах батьків. Чия дитина стане наступною? Хто зупинить невовимого злодія? Загадкова й моторозна історія у книзі Алекса Норта «Шепотун».

АЛЕКС НОРТ

ШЕПОТУН

Анотація

Тихе провінційне містечко сколихнула моторошна звістка. Жакіття двадцятирічної давнини повернулося. Невловимий маніяк-імітатор викрадає і вбиває малих хлопчиків. Із вуст у вуста діти переказують вірш-жахастик про Шепотуна, від якого кров холоне в жилах батьків. Чия дитина стане наступною? Хто зупинить невовимого злодія? Загадкова й моторошна історія у книзі Алекса Норта «Шепотун».

ISBN 978-966-993-000-2

ШЕПОТУН

Для Лінн і Зака

* * *

Джейку,

Я безліч усього хочу тобі розповісти, проте нам завжди було важко говорити одне з одним, хіба ні?

Тому доведеться тобі написати.

Пам'ятаю, як ми з Ребеккою вперше принесли тебе додому з лікарні. Було темно і сніжило, і я ніколи в житті не кермував автівкою так обережно. Тобі було два дні від народження, і ти висів у сумці-кенгуру. Ребекка дримала, а я час від часу дивився у дзеркало заднього виду, перевіряючи, чи з тобою усе гаразд.

Знаєш, чому? Я був *наляканий до всирачки*. Я ріс єдиною дитиною у родині, геть не привчений до немовлят, а тепер ось я — відповідальний за власну дитину. Ти був неймовірно маленьким і вразливим, а я таким непідготовленим, що здавалося абсурдним, як вони випустили тебе з лікарні зі мною. З самого початку ми не ладнали, ти і я. Ребекка тримала тебе легко і природно, наче це вона була народжена для тебе, а не навпаки, тоді як я почувався незграбним, боявся тримати цю тендітну ношу в руках і не міг зрозуміти, чого ти хотів, коли плакав. Я взагалі тебе не розумів.

І це не змінилося.

Коли ти став трохи старший, Ребекка сказала мені, що це через мою з тобою схожість, але я не знаю, чи це правда. Сподіваюся, що ні. Я завжди хотів для тебе ліпшого.

Але попри це, ми не можемо говорити одне з одним, а це означає, що мені доведеться спробувати все це записати. Правду про усе, що сталося у Фезербенку.

Про Містера ніч. Хлопчика на підлозі. Метеликів. Маленьку дівчинку у дивній сукні.

І звісно, про Шепотуна.

Це буде нелегко, і мені слід почати з вибачення. Упродовж цих років я так часто казав тобі, що боятися нічого. Що монстрів не існує.

Вибач, що я збрехав.

Частина I. Липень

Один

Викрадення дитини незнайомцем — найгірший страх кожних батьків. Але за статистикою це вкрай нетипова ситуація. Насправді більший ризик у тому, що дитині заподіє шкоду чи згвалтує її член родини за зачиненими дверима, і поки зовнішній світ здається загрозливим, правда в тому, що більшість незнайомців — порядні люди, тоді як дім часто є найнебезпечнішим місцем з усіх.

Чоловік, який стежив за шестирічним Нілом Спенсером на пустищі, дуже добре це знав.

Він рухався тихо, паралельно до Ніла за рядком кущів, і не зводив з хлопчика очей. Ніл повільно прогулювався, не підозрюючи, у якій небезпеці опинився. Час від часу він вдаряв ногою по пильній землі, підіймаючи крейдовий білий туман навколо своїх кросівок. Чоловік, який ступав значно обережніше, щоразу чув його *човгання*. І не видавав жодного звуку.

Був теплий вечір. Більшу частину дня сонце сильно й нещадно палило, але зараз була шоста вечора і небо стало гуманнішим. Температура спала, а повітря набуло золотистого відтінку. Це був один з тих вечорів, коли ви сидите на терасі, можливо, потягуючи холодне біле вино, і дивитеся на захід сонця, не думаючи про те, щоб сходити за курткою, доки не стає темно і запізно для цього.

Навіть пустище здавалося прекрасним, купаючись у бурштиновому світлі. Це був клаптик землі, порослої чагарниками, якою з одного боку закінчувалося містечко

Фезербенк, а з іншого починався старий занедбаний кар'єр. Горбиста земля здебільшого була пересохлою і мертвою, однак де-не-де щільними хащами росли кущі, через які ця місцевість скидалася на лабіринт. Місцеві діти іноді гралися на пустищі, хоча тут було не зовсім безпечно. Протягом багатьох років безліч із них спокушалося спуститися униз у кар'єр, круті схили якого могли розсипатися. Міська рада встановила огорожі і попереджувальні знаки, але місцевий консенсус полягав у тому, що вони мали зробити більше. Зрештою, діти почали перелазити через огорожі.

У дітлахів була звичка ігнорувати попереджувальні знаки.

Чоловік багато знав про Ніла Спенсера. Він детально вивчав хлопчика і його родину як проект. Справи у Ніла в школі йшли кепсько, як у навчанні, так і в спілкуванні, він добряче відставав від своїх однолітків у читанні, письмі й математиці. Його одяг був здебільшого приношений. У своїх манерах Ніл здавався трохи старшим для свого віку — вже виказував гнів і обурення до світу. За кілька років його сприйматимуть як хулігана і баламута, але зараз він ще був досить маленький і люди пробачали його руйнівну поведінку. «Він не хотів», — казали вони. — «Це не його вина». Ще не дійшло до того, щоб вони вважали його виключно відповідальним за свої вчинки, і тому оточення було змушено шукати відповідальність в іншому місці.

А чоловік бачив її. Важко було це не побачити.

Сьогоднішній день Ніл провів у будинку батька. Його батьки жили окремо, і чоловік подумав, що це доволі непогано. І мати, і батько були алкоголіками з постійно мінливими градусами. Для них обох життя було значно простішим, коли їхній син перебував у будинку іншо-го, і обидва вони щосили намагалися розважити його, коли він знаходився з ними. У цілому Нілу лишалося заповнювати свій час і стояти за себе самому, що,

очевидно, пояснювало жорсткість, яка, як помітив чоловік, розвивалася у хлопчиків. У житті своїх батьків Ніл був п'ятим колесом до воза. Звісно, його не любили.

Того вечора батько Ніла не вперше був таким п'яним, що не відвіз його до будинку матері, і вочевидь, також занадто лінивим, щоб прогулятися з ним. Він, певно, думав, що хлопчику майже сім років і він непогано провів весь день наодинці. Тому Ніл повертався додому сам.

Він і гадки не мав, що опиниться у геть іншому домі. Чоловік подумав про підготовану кімнату і спробував придушити збудження, яке відчув.

Пройшовши половину пустища, Ніл зупинився.

Чоловік також зупинився поруч із хлопцем і визирнув крізь колючий кущ, щоб подивитися, що привернуло увагу дитини.

Навпроти одного з кущів лежав старий телевізор, його сірий екран був випнутий, але неушкоджений. Чоловік дивився, як Ніл розвідувально копнув телевізор ногою, але той виявився занадто важким, щоб зсунутися з місця. Для хлопця ця річ, напевно, здавалася чимсь з іншого століття, з решітками і кнопками під екраном і задньою частиною розміром з барабан. По той бік стежки лежало кілька каменів. Чоловік захоплено спостерігав, як Ніл підійшов, вибрав один камінь і щосили жбурнув його у скляний екран.

Бам.

У цьому тихому місці рознісся гучний звук. Скло не розлетілося на друзки, натомість камінь пройшов наскрізь, залишивши дірку з рваними краями, наче від пострілу. Ніл підняв другий камінь і спробував ще, але цього разу не влучив. Тоді ще раз. На екрані з'явилася ще одна дірка.

Здавалося, йому подобалася ця гра.

І чоловік міг зрозуміти, чому. Це несерйозне руйнування було дуже схоже на зростаючу агресію, яку хлопець показував у

школі. Це була спроба вплинути на світ, який ніби не помічав його існування. Усе впливало з бажання бути видимим. Бути поміченим. Бути коханим.

Це усе, чого глибоко в душі бажає кожна дитина.

Серце чоловіка, яке тепер билось швидше, заболіло від думки про це. Він тихо вийшов із кущів позаду хлопчика і прошепотів його ім'я.

Два

Ніл. Ніл. Ніл.

Інспектор поліції Піт Вілліс обережно йшов пустищем, слухаючи, як офіцери навколо вигукують ім'я зниклого хлопчика рівними інтервалами. Між ними була абсолютна тиша. Піт підняв голову, уявляючи, як слова тріпотять там, у темряві, зникаючи у нічному небі, повністю, як-от Ніл Спенсер щез із поверхні Землі.

Він провів променем свого ліхтаря конусоподібну лінію пильною землею, перевіряючи ґрунт під ногами і шукаючи будь-які ознаки хлопчика. Сині спортивні штани і труси, футболка з принтом «Minecraft»[1], чорні кросівки, армійський наплічник, пляшка води. Виклик надійшов саме тоді, коли він сідав за стіл, аби з'їсти вечерю, яку насилу зготував, і від думки про тарілку на столі, що стоїть там просто зараз неторкана і вистигає, його живіт забуркотів.

Але зник маленький хлопчик і його потрібно було знайти.

У темряві інші офіцери були невидимі, але Піт бачив їхні ліхтарі, які розосередилися територією. Інспектор подивився на годинник: 20:53. День майже скінчився і, хоча сьогодні було спекотно, за останні кілька годин температура впала, і від холодного повітря Піт затремтів. Поспіхом виходячи з дому, він забув куртку, а сорочка, що була на ньому, слабенько захищала його від стихій природи. І старі кістки також — йому, зрештою, було п'ятдесят шість — але ніч не слухний час для прогулянок і для молодих. Особливо загублених і самотніх. І, швидше за все, поранених.

Ніл. Ніл. Ніл.

Він приєднався: «Ніл!».

Нічого.

Перші сорок вісім годин після зникнення найвирішальніші. Повідомлення про зниклого хлопчика надійшло о 19:39, приблизно через півтори години після того, як він вийшов із будинку батька. Ніл мав бути вдома до 18:20, але між батьками була певна непогодженість щодо того, о котрій мав повернутися їхній син. Тому лише коли мати зателефонувала своєму колишньому чоловікові, виявилось, що дитина зникла. Відтоді як поліція приїхала на місце подій о 19:51, ставало все темніше і минуло майже дві години з перших сорока восьми. Зараз вже минуло майже три.

Піт знав, що у переважній більшості випадків дитину швидко і благополучно знаходять і повертають родині. Випадки ділилися на п'ять різних категорій: залишені діти, втеча з дому, аварія або нещасний випадок, викрадення родичами, викрадення сторонньою людиною. Зараз теорія ймовірності підказувала Піту, що зникнення Ніла Спенсера виявиться якимсь нещасним випадком, і що хлопчика скоро знайдуть. Утім щодалі він йшов, то більше його інтуїція казала протилежне. Його серце оповило тривожне почуття. Але ж інспектор завжди так почувався, коли зникала дитина. Це нічого не означало. Це просто спливали погані спогади двадцятирічної давнини, приносячи з собою погані відчуття.

Промінь його ліхтаря промайнув щось сіре.

Піт одразу зупинився і повернувся туди, де щось помітив. Це був старий телевізор, який лежав біля одного з кущів, його екран був розбитий у кількох місцях, наче хтось використав його як мішень. Піт якусь мить роздивлявся його.

— Є щось?

Безликий голос гукнув звідкись збоку.

— Ні, — крикнув Піт у відповідь.

Він дійшов до кінця пустища одночасно з іншими офіцерами, пошуки нічого не виявили. З відносною темрявою позаду знебарвлена яскравість вуличних вогнів здалася Пітові якоюсь дивно нудотною. Тут у повітрі відчувався тихий гул життя, якого не було у тиші пустища.

За якусь мить, не маючи змоги зробити щось ліпше, Піт розвернувся і попрямував у напрямку, звідки прийшов.

Він не був впевнений, куди йшов, але зрозумів, що прямує збік, у напрямку старого кар'єру, що пролягав біля одного краю пустища. У темряві було небезпечно, тож інспектор пішов до скупчення ліхтарів, де починала працювати пошукова група. Поки деякі офіцери опрацьовували край кар'єру, світлячи своїми ліхтарями на круті схили і вигукуючи ім'я Ніла, інші звірялися з картами і готувалися спустися нерівною стежкою, що вела униз. Коли він підійшов, кілька поліцейських підвели погляд.

— Сер? — упізнав його один з них. — Я не знав, що ви сьогодні чергуєте.

— Я не чергую, — Піт підняв угору дріт огорожі і заліз до офіцерів, тепер навіть уважніше дивлячись собі під ноги. — Я живу неподалік.

— Зрозуміло, сер, — непевно відповів офіцер.

Було незвично, що до такої брудної роботи залучився інспектор. Процес розслідування з департаменту координувала інспектор Аманда Бек, а тут пошукова група складалася здебільшого з рядових співробітників. Піт прикинув, що має робочого стажу більше, ніж будь-хто з них, але сьогодні ввечері він був лише частиною натовпу. Зникла дитина, а це означало, що її потрібно було знайти. Офіцер, ймовірно, був занадто молодим, щоб пам'ятати, що сталося з Френком Картером двадцять років тому, і зрозуміти, чому недивно, що за подібних обставин тут з'явився Піт Вілліс.

— Обережніше, сер. Тут земля трохи хитка.

— Я в порядку.

Вочевидь, офіцер був замолодим також, аби понизити інспектора до якогось літнього чоловіка. Ймовірно, він ніколи не бачив Піта у спортивній залі департаменту, до якої той ходив щоранку перед роботою. Попри їхню різницю у віці інспектор міг би закластися, що поборить юнака на кожному з тренажерів. Він відмінно дивився собі під ноги. Дивитися за всім — зокрема, за собою — була його друга натура.

— Гарзд, сер, що ж, ми збираємося спуститися. А ви просто координуйте.

— Я тут не головний, — Піт опустив свій ліхтарик, оглядаючи нерівну місцевість. Промінь ліхтаря осяю-вав лише коротку відстань. Дно кар'єру унизу було лише величезною чорною дірою. — Ви доповідаєте інспектору Бек, не мені.

— Так, сер.

Піт продовжував дивитися униз, думаючи про Ніла Спенсера. Найімовірніші маршрути, якими міг піти хлопчик, були визначені. Вулиці обшукані. З більшістю його друзів уже зв'язалися, все марно. І на пустиці було чисто. Якщо зникнення хлопчика насправді було результатом аварії чи нещасного випадку, тоді кар'єр лишався єдиним місцем, у якому був сенс його шукати.

Однак чорний світ унизу відчувався абсолютно порожнім.

Він знав напевно — не розумом. Але його інтуїція казала, що Ніла Спенсера тут не знайдуть.

Що, можливо, його не знайдуть взагалі.

Три

— Пам'ятаєш, що я розповідала тобі? — спитала маленька дівчинка.

Він пам'ятав, але просто зараз Джейк щосили намагався ігнорувати її. Усі діти з Клубу 567 були надворі й гралися на сонці. Він чув крики і звуки футбольного м'яча по асфальту, і час від часу м'яч із гулом вдарявся о будівлю. У той час, коли Джейк сидів усередині, працюючи над своїм малюнком. Він із більшим задоволенням лишився б на самоті, щоб завершити його.

Не те, щоб Джейк не любив гратися з маленькою дівчинкою. Звісно, йому подобалося. Здебільшого, вона була єдиною, хто *хотів* гратися з ним, і зазвичай він був більше, ніж щасливий, бачити її. Але сьогодні дівчинка була не зовсім грайлива. Насправді, вона була дуже серйозна, а йому таке не подобалося.

— Пам'ятаєш?

— Здається.

— Тоді скажи це.

Джейк зітхнув, відклав олівець і подивився на дівчинку. На ній, як завжди, була блакитно-біла картата сукня, і він побачив садно на її правому коліні, яке, здається, ніколи не заживало. Тоді, коли в інших дівчат були акуратні зачіски — стрижки до плечей чи туго зав'язані «кінські хвостики» — волосся маленької дівчинки безладно звисало з одного боку і здавалося, що вона довгенько його не розчісувала.

З виразу її обличчя було помітно, що дівча не збиралося здаватися, тож він повторив те, що вона розповіла йому.

«Якщо не зачинив ти двері — почувеш шепіт ти миттєво...»

Дивно, що Джейк таки запам'ятав ці слова, бо він не докладав до цього особливих зусиль. Але чомусь вони таки

застрягли у пам'яті. Було щось у ритмі. Іноді хлопчик чув пісню по «СВВС»[2], і вона потім годинами лунала по колу у його голові. Тато називав це *вушним черв'яком*, і Джейк уявляв, як звуки проривають хід у його голові і звиваються у його мізках.

Коли він закінчив, дівчинка задоволено кивнула. Джейк знову взяв олівець.

— Що це взагалі означає? — спитав він.

— Це попередження, — дівчинка зморщила ніс. — Ну, якось мірою. Коли я була маленькою, діти казали так.

— Зрозуміло, але що це означає?

— Це просто хороша порада, — відповіла вона. — Зрештою, у світі багато поганих людей. Багато чого поганого. Тому це корисно пам'ятати.

Джейк насупився і продовжив малювати. Погані люди. Тут, у Клубі 567, був один трохи старший хлопчик на ім'я Карл, якого Джейк вважав поганим. Минулого тижня Карл підійшов до кутка, у якому Джейк збирав фортецю з «лего», і став дуже близько до нього, нависаючи, наче велика тінь.

— Чому тебе завжди забирає тато? — вимогливо запитав Карл, хоча відповідь була йому відома. — Тому що твоя мама померла?

Джейк не відповів.

— Як вона виглядала, коли ти її побачив?

І знову Джейк промовчав. Окрім як у нічних кошмарах він не думав про те, як було знайти маму того дня.

Від цього з ним відбувалося щось дивне і не було змоги нормально дихати. Але від чого не можна втекти, то це від розуміння, що мами більше немає.

Це нагадало йому давно минулий час, коли він зазирнув у двері кухні і побачив, як мама розрізає великий червоний перець навпіл і витягає серцевину.

— Привіт, чудовий хлопче.

Саме так вона казала, коли бачила його. Мама завжди так називала Джейка. Він пам'ятав те відчуття, коли вона померла — наче звук того перця, ніби хтось вириває серцевину і лишає порожнечу.

— Мені дуже подобається бачити, що ти ридаєш, наче дитина, — виголосив Карл і пішов геть, наче Джейка взагалі не існувало.

Нерадісно було уявляти світ, у якому було повно таких людей, і Джейк не хотів у це вірити. Зараз він малював на аркуші кола. Поля бою навколо маленьких фігурок, що б'ються.

— У тебе все гаразд, Джейку?

Він підвів погляд. Це була Шерон, одна з дорослих, яка працювала тут, у Клубі 567. Вона мила посуд у дальньому кутку кімнати, але тепер підійшла і нахилилася, поклавши руки між колінами.

— Так, — відповів він.

— Гарний малюнок.

— Він ще не закінчений.

— І що це буде?

Він подумав, як пояснити намальований ним бій — усі ті сторони, що воюють, лінії між ними і ті, хто загинув, замазані карлючками — але це було занадто складно.

— Просто бій.

— Ти точно не хочеш вийти надвір і погратися з іншими дітьми? Такий чудовий день.

— Ні, дякую.

— У нас є запасний сонцезахисний крем, — роззирнулася вона, — і капелюх десь теж є.

— Мені потрібно закінчити свій малюнок.

Шерон підвелася, тихо зітхаючи собі під ніс, але вираз її обличчя був добрим. Вона хвилювалася за нього, і хоча причин для цього не було, Джейк припустив, що це все одно приємно.

Він завжди міг визначити, коли люди турбувалися про нього. Тато часто хвилювався, окрім тих разів, коли увірвався терпець. Іноді він кричав і казав речі на кшталт: «Це лише тому, що я хочу, щоб ти поговорив зі мною, я хочу знати, що ти думаєш і відчуваєш», і коли це відбувалося, ставало страшно, бо Джейк відчував, наче розчаровував тата і засмучував його. Але він не знав, як бути не таким, яким був.

Коло і коло — ще одне поле бою, лінію перекривали одна одну. Чи може це був портал? Щоб маленька фігура усередині могла зникнути з битви і піти кудись у ліпше місце. Джейк розвернув олівець і почав обережно витирати людину з аркуша.

Ти.

Ти тепер у безпеці, де б ти не був.

Одного разу, після того, як татові увірвався терпець, Джейк знайшов на своєму ліжку записку. На ній було, як він визнав, дуже гарне зображення їх із татом, вони посміхалися. Унизу тато написав:

Вибач мені. Я хочу, щоб ти пам'ятав: навіть коли ми сваримося, ми все одно дуже сильно любимо одне одного. Цілую.

Джейк поклав цю записку до свого Пакета особливих речей до решти важливих речей, які там зберігалися.

Він перевірів. Пакет лежав на столі перед ним, просто біля малюнка.

— Ти невдовзі переїдеш до нового будинку, — сказала маленька дівчинка.

— Справді?

— Твій батько сьогодні пішов до банку.

— Знаю. Але він каже, що невпевнений у результаті. Вони можуть не дати того, що йому потрібно.

— *Іпотеку*, — терпляче сказала дівчинка. — Але вони дадуть.

— Звідки ти знаєш?

— Він же відомий письменник, хіба ні? Він добре вміє вигадувати. — Вона подивилася на його малюнок і посміхнулася. — Так само, як і ти.

Джейк задумався про її усмішку. Дівчинка була дивною, наче вона була веселою і водночас засмученою через щось. Якщо замислитися, то саме це він відчував щодо переїзду. Джейк більше не любив свій будинок і знав, що тато у ньому також нещасний, але переїзд все одно здавався чимсь таким, що їм не слід було робити, хоча це саме *він* обрав новий будинок на татовому ай-педі, коли вони разом продивлялися варіанти.

— Я ж бачитиму тебе після переїзду, так? — запитав він.

— Ну звісно. Ти знаєш, що бачитимеш. — Але потім маленька дівчинка нахилилася і заговорила схвильованіше. — Утім, що б не трапилося, пам'ятай, що я розповідала тобі. Це важливо. Пообіцяй мені, Джейку.

— Обіцяю. Однак що це означає?

На якусь мить він подумав, що вона збиралася пояснити детальніше, але потім на дальньому боці кімнати почувся дзвінок.

— Запізно, — прошепотіла вона. — Твій тато приїхав.

Чотири

Коли я приїхав, здалося, що надворі біля Клубу 567 грається більшість дітей. Паркуючись, я чув їхній змішаний сміх. Вони усі здавалися такими щасливими — такими *нормальними* — і на мить я почав блукати очима між ними, шукаючи Джейка, сподіваючись побачити його серед інших дітей.

Але, звісно ж, мого сина тут не було.

Натомість, я знайшов його усередині. Він сидів спиною до мене, схилившись над малюнком. Від його виду моє серце трохи заболіло. Джейк був маленьким для свого віку, і в ту мить у тій позі здався ще крихітнішим і вразливішим, ніж будь-коли. Він ніби намагався розчинитися у малюнку, що лежав перед ним.

Та хто може його звинуватити? Джейк ненавидів бути тут, я знав це, хоча він ніколи не заперечував їхати сюди і не скаржився, повернувшись з клубу додому. Але здавалося, що у мене просто немає вибору. Після смерті Ребекки було стільки нестерпних ситуацій: перша стрижка, на яку я повів його, замовлення його шкільної форми, незграбне загортання його різдвяних подарунків, тому що сльози на очах затуманювали мені зір. Нескінченний список. Але чомусь шкільні канікули були найважчими. І хоч як сильно я не любив Джейка, для мене було неможливим проводити увесь день, кожен день з ним. Здавалося, що не лишилося достатньо *мене*, щоб заповнити усі ті години, і хоча я зневажав себе за те, що не міг стати батьком, який був потрібен Джейкові, правда була в тому, що іноді мені був потрібен час для себе. Щоб забути про безодню між нами. Щоб не звертати увагу на мою нездатність справлятися з усім, яка постійно зростала. Щоб мати змогу опустити руки і трохи поплакати, знаючи, що він не зайде і не побачить мене.

— Привіт, друже.

Я поклав руку йому на плече. Він не підвів погляд.

— Привіт, тату.

— Чим ти сьогодні займався?

— Нічим особливим.

Під своєю рукою я відчув, як він ледве помітно знизав плечима. Здалося, що тіла Джейка наче не було, наче воно було ще легше і м'якше, ніж тканина футболки, у яку він був вдягнений.

— Погрався трохи де з ким.

— Де з ким? — перепитав я.

— З дівчинкою.

— Це добре, — я нахилився і подивився на аркуш паперу. — І ще бачу, ти малював.

— Тобі подобається?

— Звісно. Дуже подобається.

Насправді я і гадки не мав, що це мало бути — якась битва, хоча неможливо було зрозуміти, хто з якого боку був чи що відбувалося. Джейк дуже рідко малював щось статичне. Його малюнки оживали, на аркуші розгорталася анімація, тож у кінцевому результаті був ніби фільм, де можна побачити усі сцени одразу, накладені одна на одну.

Утім Джейк був креативним і це мені подобалося. Це була одна з наших подібностей: зв'язок між нами. Хоча насправді за останні десять місяців після смерті Ребекки я не написав жодного слова.

— Тату, ми переїжджаємо до нового будинку?

— Так.

— То люди в банку тебе послухалися?

— Скажімо, що я просто переконливо і творче розповів про сутужний стан моїх фінансів.

— Що таке «сутужний»?

Те, що він цього не знав, було сюрпризом. Давним-давно ми з Ребеккою домовилися, що розмовлятимемо з Джейком як із дорослим, і коли він не знатиме значення слова, то ми його роз'яснюватемо. Він поглинав усе це і часто видавав у результаті дивні речі. Але не це слово я хотів йому пояснювати просто зараз.

— Це означає те, що має хвилювати мене і працівника у банку, — відповів я. — Не тебе.

— Коли ми переїдемо?

— Якнайшвидше.

— А як ми усе перевеземо?

— Ми винайmemo фургон. — Я подумав про гроші і відбив напад паніки. — Або може просто скористаємося автівкою — усе добре спакуємо і зробимо кілька ходок. Можливо, ми не зможемо взяти з собою усе, але ми розберемо твої іграшки і подивимося, які ти захочеш зберегти.

— Я хочу узяти їх усі.

— Подивимося, еге ж? Я не змушуватиму тебе позбавлятися від того, чого ти не хочеш, але з багатьох іграшок ти вже виріс. Може, іншому хлопчикові вони сподобаються більше.

Джейк не відповів. Так, він давно виріс із цих іграшок, але з кожною з них були пов'язані спогади. Ребекка завжди ліпше справлялася з усім, що стосувалося Джейка, зокрема гралася з ним, і я досі міг уявити, як вона, стоячи навколішках на підлозі, рухає фігури. Безкінечно, дивовижно терпляче, а як я зрозумів тепер, це було дуже важко. Його іграшки були речами, яких дружина торкалася. Що давніші вони були, то більше відбитків її пальців було на них. Невидиме нагромадження її присутності у його житті.

— Як я вже сказав, я не змушуватиму тебе позбавлятися того, чого ти не хочеш.

Це нагадало мені про його Пакет особливих речей. Він лежав на столі біля малюнку, потертий шкіряний пенал розміром з книжку у твердій палітурці, який застібався з трьох боків. Я гадки не мав, чим він був у минулому житті. На вигляд це був наче великий гаманець-органайзер без сторінок, хоча бозна звідки б такий був у Ребекки.

Через кілька місяців після її смерті я переглядав деякі її речі. Моя дружина все життя була «плюшкіним», але організованим, і багато з її старих речей зберігалися у коробках у гаражі. Одного дня я виніс кілька з них і почав передивлятися. Це були речі з її дитинства, геть не пов'язані з нашим спільним життям. Здавалося, що від цього буде легше, але ні. Дитинство — це щасливий час — або має бути таким — але я знав, що у цих обнадійливих, безтурботних артефактів нещасливий кінець. Я розплакався. Зайшов Джейк і поклав руку мені на плече, а коли я не відреагував, то обійняв мене своїми маленькими ручками. Після цього ми переглянули деякі речі разом. Він знайшов те, що стало Пакетом і запитав мене, чи може узяти це собі. Я, звісно, погодився. Він міг узяти все, що забажає.

Пакет на ту мить був порожній, але Джейк почав його наповнювати. Деякі речі були відібрані з пожитків Ребекки. Усередині Пакета були листи, фотографії й крихітні дрібнички. Малюнки Джейка чи важливі для нього речі. Пакет майже постійно був з ним, наче відьомський фамільяр[3], і я не знав його вмісту, окрім кількох речей. Та навіть якби у мене була змога зазирнути до нього, то я не зробив би цього. Зрештою, то були його Особливі речі, і він мав на них право.

— Ходімо, друже, — сказав я. — Збираймо твої речі і поїхали звідси.

Він склав малюнок і простягнув мені, щоб я поніс його. Хай там що означав цей малюнок, вочевидь, він був не досить важливим, щоб потрапити до Пакета. Джейк сам узяв Пакет

особливих речей і пішов разом з ним до дверей на іншому боці кімнати, де на гачку висіла його пляшка з водою. Я натиснув зелену кнопку, щоб відкрити двері, і озирнувся. Шерон була зайнята миттям посуду.

— Ти не хочеш попрощатися? — запитав я Джейка.

Він розвернувся у дверях і на мить здався сумним. Я очікував, що він попрощається з Шерон, але натомість він помахав порожньому столу, за яким сидів, коли я приїхав.

— Бувай, — гукнув він. — Обіцяю, я не забуду.

І перш ніж я зміг щось сказати, він нирнув під мою рукою.

П'ять

Того дня, коли померла Ребекка, я забирав Джейка сам.

Той день мав бути одним з моїх письменницьких днів, і коли Ребекка запитала, чи не можу я замість неї забрати Джейка, першою моєю реакцією було роздратування. Дедлайн моєї книги минув кілька місяців тому, і більшість дня я витратив на марні спроби щось написати, тож у ту мить розраховував на останні півгодини роботи, щоб здійснити диво. Але Ребекка виглядала блідою і слабкою, тож я поїхав.

На шляху додому я зробив усе можливе, щоб розпитати Джейка про його день. Цілком безрезультатно. Ситуація була стандартною. Він чи не пам'ятав, чи не хотів говорити. Як завжди, було відчуття, що Ребецці він би відповів, і це, у поєднанні з моїми постійними невдачами зі своєю книгою, зробило мене ще тривожнішим і невпевненішим, ніж завжди. Повернувшись додому, він кулею вилетів з машини.

— Можна мені піти побачити маму?

— Так, — відповів я. — Впевнений, це її потішить. Але вона недобре себе почуває, тож будь з нею лагідний — і не забудь скинути взуття, бо ти ж знаєш, мама не любить безлад.

А потім я трохи потинявся біля машини, не поспішаючи заходити до будинку, жахливо почувуючись через те, яким нікчемним невдахою я був. Я повільно поплентався додому, поклав речі на кухні — і помітив, що мій син *не* зняв взуття і *не* залишив його у коридорі, як я просив. Тому що, звісно, він ніколи мене не слухав. У будинку було тихо. Я припустив, що Ребекка лежить нагорі, і що Джейк піднявся до неї, і все у всіх було гаразд.

Окрім мене.

Лише коли я зрештою зайшов до вітальні, то побачив, що Джейк стоїть у дальньому кутку, біля дверей, які ведуть до сходів, і дивиться на щось на підлозі, чого мені не видно. Він стояв абсолютно нерухомо, загіпнотизований тим, на що дивився. Повільно підійшовши до нього, я помітив, що він був не зовсім нерухомий, а тремтів. І тоді я побачив Ребекку, яка лежала унизу сходів.

Після цього я нічого не пам'ятаю. Я знаю, що відвів Джейка геть. Я знаю, що викликав «швидку». Знаю, що робив усе правильно. Але не пам'ятаю, як робив це.

Найгіршим було те, що хоч він ніколи і не казав мені про це, я був впевнений, що Джейк усе пам'ятає.

* * *

Десять місяців потому ми разом пройшли через кухню, де усі поверхні були вкриті тарілками і чашками, а невеличке видиме вільне місце на столі було брудне від плям і крихт. У вітальні іграшки, розкидані по голих дошках підлоги, виглядали безладними і занедбаними. Попри всі мої розмови, що треба відсортувати іграшки перед переїздом, усе виглядало так, наче ми вже передивилися усі наші пожитки, взяли все необхідне, а решту залишили лежати розкиданим навколо, наче мотлох. Над цим місцем упродовж місяців постійно висіла тінь, яка завжди ставала темнішою, як-от день, що поступово доходить кінця. Здавалося, що після смерті Ребекки наш дім почав розпадатися на шматки. Тим не менш, вона завжди була серцем цього дому.

— Тату, можна мені мій малюнок?

Джейк вже сидів на колінах на підлозі, збираючи до купи свої кольорові олівці з місць, до яких вони закотилися сьогодні вранці.

— Чарівне слово?

— Будь ласка.

— Так, звісно можна. — Я поклав малюнок поруч із ним. — Сандвіч із шинкою?

— Можна мені солодощів замість нього?

— Після нього.

— Гарзд.

Я очистив трохи місця на кухні, змастив маслом два шматки хліба, поклав три скибки шинки і розрізав сандвіч на чотири частини. Намагаючись боротися з депресією. Крок за кроком. Рухаючись вперед.

Я не міг перестати думати про те, що сталося у Клубі 567: Джейк помахав на прощання порожньому столу. Скільки я себе пам'ятаю, у мого сина були якісь уявні друзі. Він завжди був самотньою дитиною, було у ньому щось таке замкнуте і скритне, що відштовхувало інших дітей. Хорошими днями я вдавав, що це тому, що він самостійний і йому з собою наодинці прекрасно, і казав собі, що усе гарзд. Більшість часу я просто хвилювався.

Чому Джейк не може бути більше схожим на інших дітей?

Бути *нормальнішим*?

Я знав, що це була жахлива думка, але я про це думав лише тому, що хотів захистити його. Коли ти такий тихий і самотній, яким був Джейк, то світ може бути жорстоким, а я не хотів, що б він проходив через те, крізь що у його віці проходив я.

Утім до цього часу уявні друзі проявлялися ледве помітно — було більше схоже на невеличкі розмови, коли Джейк говорив сам із собою — і я був невпевнений, що мені подобався цей новий розвиток подій. У мене не було сумнівів щодо того, що маленька дівчинка, з якою за його словами, він розмовляв увесь день, існувала лише в його голові. Це вперше син визнав щось,

як-от розмовляючи вголос із кимсь перед іншими людьми, і це мене трохи налякало.

Звісно ж, Ребекка ніколи не хвилювалася з цього приводу. «З ним усе гаразд — просто дай йому бути собою». А через те, що вона ліпше за мене зналася на більшості речей, я завжди щосили намагався дотримуватися її слів. Але тепер? Тепер я задумався, чи потрібна Джейкові справжня допомога.

Або, можливо, він просто був собою.

Це було ще однією гнітючою річчю, з якою я мав би впоратися, але не знав, як саме це зробити. Я не знав, як вчинити правильно, чи як бути для нього хорошим батьком. Господи, як би я хотів, щоб Ребекка була тут.

Я сумую за тобою...

Але від цієї думки одразу побігли б сльози, тому я викинув її з голови і підняв тарілку. У цю мить я почув, як Джейк тихо говорить щось у вітальні.

— Так. — А потім, у відповідь тому, чого я не почув: — Так, я знаю.

Мене морозом всипало.

Я тихенько підійшов до дверей, але не зайшов у кімнату — просто стояв там і слухав. Я не бачив Джейка, але сонячні промені, що падали через вікно, викрили його тінь у дальньому кінці кімнати біля диванчика: нечітка форма, у якій не розпізнати людину, але видно було, що вона легко хиталася, наче він розгойдувався сюди-туди на колінах.

— Я пам'ятаю.

Настали кілька секунд тиші, коли єдиним звуком було моє серцебиття. Я зрозумів, що затамував подих. Коли Джейк знову заговорив, то тепер вже промовив голосніше і таким тоном наче він був стурбований.

— Я не хочу це казати!

На цих словах я зайшов до кімнати.

Якусь мить я не знав, що збирався побачити. Але Джейк сидів навпочіпки на підлозі саме там, де я залишив його, хіба що тепер він дивився в один бік, закинувши свій малюнок. Я простежив за його поглядом. Звісно, там нікого не було, але він так зосереджено дивився у порожній простір, що легко було уявити у повітрі чийось присутність.

— Джейку? — тихо промовив я.

Він не подивився на мене.

— З ким ти говорив?

— Ні з ким.

— Я чув, як ти говорив.

— Ні з ким.

І потім він легко розвернувся, підняв олівець і знову почав малювати. Я зробив ще один крок уперед.

— Будь ласка, відклади це і відповідай мені.

— Навіщо?

— Бо це важливо.

— Я ні з ким не розмовляв.

— Як щодо того, щоб відкласти олівець, як я сказав?

Але він продовжив малювати, тепер його рука рухалася інтенсивніше, а олівець вимальовував відчайдушні кола навколо маленьких фігур.

Моє розчарування перетворилося на гнів. Джейк так часто здавався проблемою, яку я не міг вирішити, і я ненавидів себе за те, що був таким непридатним і неефективним. Водночас я також обурювався на нього, бо він ніколи не давав мені підказки. Ніколи не йшов назустріч. Я хотів *допомогти* йому, хотів впевнитися, що з ним усе гаразд. Але здавалося, що я не можу зробити це сам.

Я зрозумів, що занадто міцно стискаю тарілку.

— Твій сандвіч готовий.

Я поставив тарілку на диван, не чекаючи, чи припинить він малювати, чи ні. Натомість я пішов прямо на кухню, сперся на кухонну стійку і заплющив очі. Чомусь моє серце швидко забилося.

Я так скучив за тобою, — подумки звернувся я до Ребекки. Якби ж ти була тут. Причин ціла купа, але просто зараз я думаю, що не зможу зробити цього.

Я розплакався. Байдуже. Джейк все одно якийсь час або малюватиме, або їстиме сандвіч, тож він не заїде сюди. Чому б йому сюди заходити, якщо тут він побачить лише мене? Тому усе було гаразд. Мій син деякий час зможе поговорити з людьми, яких не існує. І поки я буду таким же тихим, то і я зможу.

Я сумую за тобою.

* * *

Того вечора, як завжди, я відніс Джейка нагору у ліжко. Після смерті Ребекки ми робили тільки так. Він відмовлявся дивитися на те місце, де побачив її тіло, і натомість хапався за мене, затамовуючи подих і занурюючись обличчям мені у плече. Щоранку, щоночі, щоразу йому потрібно було в туалет. Я розумів чому, але він зростав і ставав занадто важким для мене, у багатьох відношеннях.

Сподіваюся, це скоро зміниться.

Після того, як він заснув, я спустився вниз і вмоствився на дивані з келихом вина і айпедом, завантажуючи деталі нашого нового будинку. Від погляду на фотографію на веб-сайті мені стало неспокійно, але на іншому рівні.

З упевненістю можна було сказати, що це Джейк обрав цей будинок. Спочатку я не міг роздивитися в ньому нічого

привабливого. Це була маленька окрема будівля — стара, двоповерхова, схожа на занедбаний котедж. Але було у ній щось дивне. Вікна розмістилися таким дивним чином, що важко було зрозуміти планування усередині, а кут нахилу даху був трохи скісний, і здавалося, що обличчя у будинку допитливе, а може навіть сердите. Але загальнішим відчуттям від будівлі був лоскіт у задній частині черепа. З першого погляду будівля деморалізувала мене.

Тим не менш, побачивши цей будинок, Джейк одразу налаштувався на нього. Щось у тій будівлі повністю зачарувало його, до такої міри, що він відмовлявся дивитися на будь-які інші.

Перебуваючи зі мною при першому огляді будинку, Джейк здавався загіпнотизованим тим місцем. Я ж досі був невпевнений. Усередині було просторо, але й похмуро. Запилені шафи і стільці, в'язь старих газет, картонні коробки, матрац у вітальні на першому поверсі. Власни-ця, літня жінка на ім'я місіс Шерінг, виправдовувалася: усе це належало наймачу, якому вона здавала будинок, і до часу продажу будинку цього вже не буде.

Але Джейк був непохитним, тож я домовився про другий огляд, цього разу пішовши один. Саме тоді почав дивитися на будинок іншими очима. Так, на вигляд він був доволі дивний, але це надавало йому такого собі дворowego шарму. А те, що спершу здалося сердитим поглядом, тепер більше скидалося на обережність, наче у минулому будівлі завдали шкоди і тепер треба було попідіти, щоб заслужити її довіру.

Припускаю, це такий характер.

Однак думка про переїзд лякала мене. Власне, частина мене того дня сподівалася, що менеджер банку наскрізь побачить напівправду, яку я розповів йому про свій фінансовий стан, і одразу відхилить заявку на іпотеку. Втім тепер я вдихнув з

полегшенням. Я роззир-нувся у вітальні, дивлячись на запилені, закинуті рештки життя, яке колись у нас було. Очевидно, що я з Джейком не міг більше знаходитися у такому стані. Хай там які труднощі лежали попереду, ми мали вибратися з цього місця. І хай там як важко буде мені наступні місяці, моєму синові це потрібно. Це потрібно нам обом.

Ми маємо розпочати усе з початку. Там, де його не треба буде носити сходами туди-сюди. Де він зможе знайти друзів, які існують за межами його голови. Де я не бачитиму власних привидів у кожному кутку.

Дивлячись тепер на будинок, я подумав, що якимсь дивним чином він підходить нам із Джейком. Що він, як і ми, був аутсайдером, до якого важко вписатися. Що разом нам буде добре. Навіть назва містечка була теплою й утішною.

Фезербенк[4].

Звучало, наче місце, у якому ми будемо у безпеці.

Шість

Як і Піт Вілліс, інспектор Аманда Бек дуже добре розуміла важливість перших сорока восьми годин. Її команда упродовж одинадцяти з них продовжувала пошуки різних маршрутів, якими міг піти Ніл Спенсер, а також опитала родичів і почала складати профіль зниклого хлопчика. Дістали фотографії. Опрацювали передісторію. А потім, о дев'ятій годині наступного ранку, почалася прес-конференція, де опис Ніла і його речей оприлюднили для ЗМІ.

Батьки Ніла мовчки сиділи обабіч Аманди, поки вона робила необхідні звернення і заохочувала свідків дати покази. Спалахи фотокамер час від часу відбивалися на їхніх трьох обличчях. Аманда щосили намагалася ігнорувати це, але відчувала, як батьки Ніла реагували на кожен спалах, трохи здригаючись, наче фотографи давали їм стусанів.

— Ми закликаємо людей перевірити будь-які гаражі і сараї на своїй території, — звернулася вона до кімнати.

Ситуацію тримали якомога спокійнішою і стриманішою. Головною метою Аманди зараз, окрім як знайти Ніла Спенсера, було вгамувати страхи людей. І хоча вона не могла прямо сказати, що Ніла точно не викрали, принаймні Аманда могла прояснити, на чому зараз зосередилося слідство.

— Найімовірніше пояснення — з Нілом стався якийсь нещасний випадок, — сказала вона. — Хоча з його зникнення минуло п'ятнадцять годин, ми усі сподіваємося знайти хлопчика живим і здоровим, і зробити це незабаром.

Особисто вона не була такою впевненою.

* * *

Перше, що зробила Аманда, повернувшись до кімнати управління після того, як прес-конференція закінчилася, це дала розпорядження тихенько привезти сюди кількох відомих сексуальних злочинців у районі і трохи голосніше їх допитати.

Протягом дня зона пошуків розширилася. На деяких ділянках каналу проводилися землечерпальні роботи — малоймовірний варіант — а для опитування свідків почали побудинковий обхід. Були проаналізовані відео з камер спостереження. Останнім Аманда займалася сама. На камерах було видно початок Нілової подорожі, але перед пустищем вони втратили його і після пустища він не з'явився. Десь між двома цими точками маленький хлопчик зник.

Виснажена, Аманда потерла обличчя, намагаючись надати йому трохи життя.

Офіцери знову поїхали на пустище, цього разу при денному світлі, і пошуки у кар'єрі продовжилися.

Досі не було жодної ознаки Ніла Спенсера.

Однак у деякому сенсі хлопчик таки з'являвся, і упродовж дня усе частіше: у новинах поширювалися фотографії, зокрема одна, на якій Ніл у футбольній майці сором'язливо посміхається — одна з небагатьох світлин, що їх мали його батьки, на якій він виглядає щасливим. Показували прості карти з ключовими позиціями, поміченими червоними колами, і можливими маршрутами, позначеними жовтим пунктиром.

Також були оприлюднені кадри з прес-конференції. Того вечора Аманда дивилася її на планшеті у своєму ліжку і думала, що Нілові батьки на екрані здаються навіть ще більше вбиті горем, ніж це відчувалося тоді. Вони виглядали *винуватими*. А якщо вони ще не відчували свою провину, то скоро відчують, їх змусять це зробити. Того дня на брифінгу Аманда попередила

своїх офіцерів, багато з яких мали дітей, що хоча обставини, пов'язані зі зникненням Ніла Спенсера, трохи суперечливі, до його батьків слід ставитися делікатно. Зрозуміло, що їх важко було назвати зразковими матір'ю і батьком, але Аманда не підозрювала їх у будь-якій безпосередній участі у зникненні Ніла. У файлі його батька було кілька незначних правопорушень — пиятика, порушення громадського порядку й попередження від поліції за бійку — але нічого такого, що могло насторожити. Файл матері був чистий. Ба більше: вони обоє здавалися геть спустошеними через ці події, і хоч як важко це уявити, вони навіть не звинувачували одне одного.

Вони просто хотіли, щоб їхній хлопчик повернувся додому.

* * *

Спала Аманда погано і рано повернулася до відділку. Минуло тридцять шість годин, з яких вона лише кілька відпочила. Вона сіла у своєму кабінеті і почала думати про п'ять випадків зникнення дитини, вимушено доходючи тривожного висновку. Вона не вірила, що батьки Ніла десь покинули чи позбавилися його. Якщо він по дорозі додому потрапив у аварію, то його б уже знайшли. Викрадення іншим членом родини здавалося маловірогідним. І хоча не виключено, що він міг втекти, Аманда відмовлялася вірити, що шестирічний хлопчик без грошей і припасів міг так довго дурити її.

Вона подивилася на фото Ніла Спенсера на стіні, обдумуючи найгірший кошмарний сценарій.

Викрадення сторонньою людиною.

Загалом, громадськість, як правило вважає, що дитину викрадає *незнайomeць*, але тут важлива точність. Дітей з цих випадків рідко викрадають абсолютно незнайомі їм люди.

Частіше ці люди із задвірок їх-нього життя, які знайомляться з дітьми і попередньо готуються до викрадення. Тож тепер фокус розслідування змінився, і ниточки, які останні півтора дні були ледве помітні, вийшли на перше місце. Друзі родини. Родини друзів. Ще уважніший допит відомих злочинців. Інтернет-активність вдома. Аманда знову завантажила наявні записи відеоспостереження і почала розглядати їх з різних точок зору психічного здоров'я, тепер менше зосереджуючись на здобичі, а більше на потенційних хижаках на задньому плані.

Батьків Ніла знову допитали.

— Чи висловлював ваш син занепокоєння небажаною увагою від інших дорослих? — запитала Аманда. — Чи не згадував він, що до нього хтось підходив?

— Ні. — Здавалося, Нілового батька подібна думка глибоко образила. — Я б із цим розібрався, чорт забирай, хіба ні? І взагалі, ви не думаєте, що я б сказав про це раніше, хай йому чорт?

Аманда ввічливо посміхнулася.

— Ні, — відповіла Нілова мати.

Але не так рішуче.

Коли Аманда натиснула на неї, жінка сказала, що насправді таки щось *згадала*. Їй не спало на думку повідомити про це тоді, чи коли Ніл зник, тому що це було так дивно, так по-дурному — і до того ж вона тоді була сонною і майже про це не пам'ятає.

Аманда знову ввічливо посміхнулася, але всередині опиралася бажанню відірвати жінці голову.

Десять хвилин потому вона вже була нагорі у кабінеті свого начальника, головного інспектора Коліна Лайонса. Чи-то від втоми, чи від нервів її нога трохи тремтіла, і вона схопилася за неї рукою. Та й сам Лайонс мав втомлений вигляд. Він брав активну участь у розслідуванні і, як і Аманда, повністю розумів

ситуацію, з якою вони могли зіткнутися. Однак не такі останні зміни у справі він хотів почути.

— ЗМІ не мають про це дізнатися, — тихо промовив він.

— Так, сер.

— А мати? — Лайонс раптом стривожено подивився на Аманду. — Ви ж сказали їй не згадувати про це на людях? Взагалі не згадувати?

— Так, сер.

Звісно, сер, хай йому чорт. Хоча Аманда і сумнівалася, що це було необхідно. Тон деяких освітлювань у пресі вже був осудливим і звинувачувальним, і батьки Ніла зазнали вже достатньо звинувачень у відповідальності за те, що сталося, щоб навмисно розкрити ще більше правди.

— Добре, — сказав Лайонс. — Тому що, господи Ісусе...

— Знаю, сер.

Він відкинувся на своєму кріслі і на кілька секунд заплющив очі, глибоко дихаючи.

— Ви розбираєтеся у справі?

Аманда знизала плечима. Справа була усім відома. Але це було не те саме, що й *розбиратися* у ній.

— Не у всьому, — відповіла вона.

Лайонс відкрив очі і залишився так сидіти, дивлячись на стелю.

— Тоді нам буде потрібна допомога, — сказав він.

У цю мить серце Аманди впало. З одного боку, останні два дні вона власноруч працювала на межі виснаження, і думка про те, що доведеться ділитися результатами у справі її не тішила. З іншого боку, у справі відчувався привид минулого.

Френк Картер.

Шепотун.

Заспокоювати переляканих людей тепер стане важче. Навіть неможливо, якщо ця нова деталь впливе. Вони мають бути

дуже обережними.

— Так, сер.

Лайонс узяв зі стола телефон.

Оскільки час після зникнення Ніла Спенсера наблизився до кінця найважливішого сорокавосьмигодинного періоду, інспектор Піт Віліс знову долучився до розслідування.

Сім

Не те, щоб він цього хотів.

Філософія Піта була відносно простою і так укорінилася у ньому за багато років, що тепер стала радше негласною, ніж свідомою: планом, за яким будувалося його життя.

Руки без діла — іграшка диявола.

У порожніх головах погані думки.

Тому він постійно підтримував руки і розум зайнятими. Дисципліна і організація були дуже важливими для нього, і після марних пошуків на пустищі він останні сорок із гаком годин робив те саме, що й завжди.

Рано-вранці Піт був у спортивній залі департаменту: жим від пліч, бічне підняття гантель, задній дельтовидний підйом. Він кожного дня працював над іншою частиною тіла. Справа була не в марнославстві чи здоров'ї, він вважав усамітнення і зосередженість під час фізичних вправ втішним відволіканням. За сорок п'ять хвилин часто здивовано помічав, що його думки, на щастя, спорожніли.

Того ранку йому вдалося взагалі не думати про Ніла Спенсера.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ